

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců Mgr. Marka Bedřicha a JUDr. Jitky Hroudové ve věci

žalobce: **P. S.**
zastoupen advokátem JUDr. Radkem Bechyně
sídlem Legerova 148, Kolín

proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
sídlem Nábřeží Ludvíka Svobody 1222/12

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 10. 2019, č.j. 1824/2019-160-SPR/3

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 10. 2019, č.j. 1824/2019-160-SPR/3 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, odboru dopravněprávních činností (dále jen „správní orgán I.stupně“) ze dne 19.

8. 2019, č.j. MHMP 1674531/2019, kterým byly zamítnuty námitky jako neodůvodněné a provedený záznam 12 bodů ke dni 17. 11. 2018 se potvrdil.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě uvedl, že žalovaný zcela ignoroval předložené důkazní prostředky, když přílohou doplněného odvolání bylo i rozhodnutí odvolacího správního orgánu, Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24.4. 2014, vydané ve věci shodné, tedy ve věci odvolání proti rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče. Z tohoto rozhodnutí je zřejmé, že je běžnou praxí odvolacího správního orgánu posuzovat i jednotlivé podklady (rozhodnutí v blokových řízeních) z hlediska jejich způsobilosti pro provedený záznam bodů v bodovém hodnocení řidiče. Žalobce v této souvislosti zmínil zásadu legitimního očekávání, podle níž by správní orgány měly ve věcech se shodnými či obdobnými znaky postupovat a rozhodovat shodně. Pokud tedy jeden správní orgán rozhoduje určitým způsobem, není podle názoru žalobce přiléhavé, aby tentýž správní orgán v jiné místní působnosti rozhodoval a postupoval zcela odlišně, neboť by tím byla dotčena rovnost účastníků před zákonem.
3. Žalobce namítl i nezpůsobilost podkladů pro záznam bodů a napadl jednotlivé podklady jako nezpůsobilé pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče, k čemuž žalovaný uvedl, že tyto posuzovat nemůže (byť dle žalobce je praxe zcela jiná). Jediné důkazy, které odvolací orgán posuzoval, jsou oznámení od věcně příslušných oddělení policie, kterými je oznamována skutečnost, že žalobce měl spáchat přestupek, který s ním byl projednán, a bylo vydáno rozhodnutí v blokovém řízení. Dle žalobce nemůže být takovéto oznámení dostatečným důkazem a musí být vždy porovnáno s předmětným rozhodnutím, kterého se týká, tak aby mohla být vyloučena možná chyba lidského faktoru či možná zvláště orgánu veřejné moci. Žalobce respektuje názor správního orgánu, že rozhodnutí vydávané v blokovém řízení a blokové řízení samotné jsou velmi specifickým druhem řízení, ovšem toto konstatování nemůže omluvit nedostatky, které takové rozhodnutí nese z pohledu zákonem kladených požadavků na takovýto druh rozhodnutí.
4. Žalobce považuje jednotlivé podklady za nezpůsobilé pro záznam bodů. Z přiložených rozhodnutí vydaných v blokových řízeních série HG/2014 a GF/2013 je patrné, že nesplňují požadavky Nejvyššího správního soudu na dostatečnou individualizaci skutku (na rozdíl od pokutového bloku série FC/2013 C1404971). Z rozhodnutí by měly být patrné údaje o osobě přestupce, místu spáchání přestupku a době spáchání, mělo by být zcela jasné, čeho se měl přestupce dopustit a jakou povinnost stanovenou zákonem svým jednáním porušil. Žalobce nesouhlasí s argumentem žalovaného, že svým podpisem dal souhlas s tímto druhem projednání. Není možné, aby za správnost rozhodnutí vydaného správním orgánem odpovídal přestupce, a není možné po přestupci vyžadovat ani očekávat takovou znalost práva, aby mohl správnost rozhodnutí posoudit a na případnou nesprávnost upozornit a žádat její nápravu.
5. Ke konkrétním výtkám u jednotlivých pokutových bloků vydaných ve dnech 17. 11. 2018, 26. 1. 2018, 12. 10. 2017, 18. 4. 2017, 8. 5. 2016 žalobce uvedl jednotlivé konkrétní nedostatky v požadovaných náležitostech, např.: není přesně zjištěna osoba přestupce, nejsou řádně vypsány potřebné údaje, není přesně zjištěna doba a místo spáchání přestupku, nečitelné údaje o spáchání přestupku, zkratkovitě uvedena právní kvalifikace

přestupku, není přezkoumatelným způsobem uvedeno, zda jednání spácháno úmyslně nebo z nedbalosti, není zřetelná výše uložené sankce, není jednoznačně uvedeno, kde bylo napadené rozhodnutí vydáno. Žalobce tedy zpochybňuje způsobilost pokutových bloků být podkladem pro záznam bodů do registru řidičů, neboť přestupky nejsou jako konkrétní a individualizované jednání vůbec vymezeny. Není bez důvodných pochybností patrné komu, zejména kdy a kde a potažmo za jaký přestupek byla uložena pokuta v blokovém řízení, když tento nedostatek nelze zhojit přípustností strohých a zkratkovitých formulací.

Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že zhodnotil veškeré podklady obsažené ve spise v jejich vzájemné souvislosti a nikoliv pouze jednostranně a v neprospěch žalobce. Žalovaný obstarané podklady pro záznam bodů zhodnotil jako dostatečné, přičemž žalobci se nepodařilo tyto podklady věrohodně zpochybnit.
7. Žalovaný konstatoval, že není vázán právním názorem podřízeného správního orgánu, neboť uvedený krajský úřad je podřízeným správním orgánem v problematice silničního provozu žalovaného. Zároveň vzhledem k časovému odstupu a vývoji judikatury od vydání uvedeného rozhodnutí je zřejmé, že se správní praxe změnila. Správní orgán I. stupně zcela v souladu s právními předpisy a judikaturou Nejvyššího správního soudu nevyžadoval kopie pokutových, resp. příkazových bloků, neboť žalobce neuvedl žádnou pochybnost, kterou by byl správní orgán I. stupně povinen se zabývat. Žalovaný odkázal na rozsudek NSS ze dne 24.08.2010, č.j. 5 As 39/2010-82 a na rozsudek NSS ze dne 06.07.2018, č.j. 10 As 141/2018 - 40, který se vyjádřil k formálním nedostatkům pokutových bloků.
8. Žalobce zpochybnil náležitosti pokutových, resp. příkazových bloků až v podaném odvolání, z čehož je zřejmé, že správní orgán I. stupně nebyl povinen pokutové, resp. příkazové bloky obstarávat, neboť již bylo vydáno meritomí rozhodnutí. Řízení o námitkách není sankčním správním řízením, a proto je na něho plně uplatnitelná zásada koncentrace řízení, kterou odvolatel nenaplnil. Řízením o námitkách je na rozdíl od přestupkového řízení ovládáno zásadou koncentrace řízení (viz rozsudek NSS č.j. 8 As 186/2016 - 35). Námitky žalobce byly ve všech případech, resp. ke všem přestupkům zcela identické, vždy obecného charakteru, kdy je zjevné, že se jedná o šablonu, kterou pan JUDr. Bechyně používá opakovaně v doplnění odvolání i v dalších řízeních o námitkách.

Obsah spisu

9. Z obsahu spisu vyplývá, že dne 20. 11. 2018 vyhotovil správní orgán I. stupně oznámení žalobci o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče a toto oznámení obsahovalo současně výzvu k odevzdání řidičského průkazu v důsledku pozbytí řidičského oprávnění. Správnímu orgánu I. stupně byly dne 27. 11. 2018 doručeny námitky žalobce proti oznámení, ve kterých žalobce uvedl, že nesouhlasí s veškerými provedenými záznamy bodů v registru řidičů.
10. Správní orgán I. stupně dne 4. 2. 2019 vyrozuměl žalobce o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „spr.ř.“), na což žalobce reagoval žádostí

o přerušení řízení s tím, že podal podnět k přezkumnému řízení ve věci napadeného rozhodnutí vydaného v blokovém řízení. Správní orgán prvního stupně řízení přerušil na dobu nezbytně nutnou, nejdéle však do 31. 5. 2019, následně žalobci oznámil pokračování v řízení.

11. Správní orgán I.stupně vydal dne 19. 8. 2019 rozhodnutí č.j. MHMP 1674531/2019, kterým zamítl námitky žalobce jako nedůvodné a provedený záznam 12 bodů v bodovém hodnocení ke dni 17. 11. 2018 potvrdil. Správní orgán I.stupně dospěl k závěru, že se v případě žalobce jednalo o záznamy provedené v souladu s ust. § 123b odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu. Způsobilst podkladů byla správním orgánem posouzena v souladu s předmětem řízení o námitkách dle obsahu předmětných námitek. Žalobce byl jako přestupce dostatečně identifikován, ve všech případech bylo označeno místo a čas spáchání skutku, uvedena specifikace přestupkového jednání, kterého se žalobce dopustil. Rovněž je patrné v jaké výši a kým byla pokuta uložena. O provedených záznamech na základě došlých oznámení nevznikly žádné pochybnosti a nebyl proto důvod vyžadovat další důkazy prokazující skutečnosti v oznámení uvedené.
12. Správní orgán I.stupně připomněl, že blokové a příkazní řízení je tzv. zkrácená forma řízení o přestupcích. Provádí se v případech, kdy je přestupek spolehlivě zjištěn, nestačí domluva a pachatel přestupku je ochoten zaplatit pokutu hned na místě, nebo převzít blok na místě nezaplacený a zaplatit následně. Proti uložení pokuty na místě se nelze odvolat. Souhlasem s projednáním přestupků na místě akceptoval žalobce to, že byl přestupek spolehlivě zjištěn. Správní orgán, který vede registr řidičů, má zákonnou povinnost záznam bodů provést. Nepřísluší mu žádná úvaha o tom, zda odpovídající počet bodů zaznamená, či nikoliv. Musí záznam provést tak, aby odpovídal oznámení o uložených pokutách.
13. Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce v zákonné lhůtě blanketní odvolání, které následně na výzvu správního orgánu prvního stupně doplnil, přičemž argumentoval obdobně jako v nyní podané žalobě. O odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím. V něm shrnul průběh správního řízení a přezkoumal napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně v rámci podaného odvolání spolu s řízením, které mu předcházelo, a dospěl k závěru, že je spolehlivě prokázané, že žalobce dosáhl ke dni 17.11.2018 celkového počtu 12 bodů, zaznamenaných v registru řidičů v rámci bodového hodnocení porušením povinností stanovených zákonem. Jednotlivé body byly odvolateli zaznamenány správně a v souladu s ust. § 123b odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném do 30. 6. 2020 (dále jen „zákon o silničním provozu“). Žalovaný dospěl k závěru, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vydáno správně na základě spolehlivě zjištěného stavu věci.
14. Žalovaný uvedl, že všechna oznámení, na jejichž základě došlo k záznamu bodů, obsahují datum, čas, identifikační údaje přestupce, tj. odvolatele, údaje k vozidlu a popis jednání, kterého se žalobce dopustil. Záznamy bodů tak byly provedeny v souladu s ustanovením § 123b odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu a ve všech případech počet zaznamenaných bodů odpovídá bodovému hodnocení jednání obsaženému v příloze k zákonu o silničním provozu.
15. Správní orgán I. stupně, je v předmětném řízení o námitkách oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam v registru řidičů, zda tento záznam byl proveden zcela v souladu se způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá

bodovému hodnocení jednání obsaženému v příloze k zákonu o silničním provozu. V daném případě byly podklady shledány způsobilými pro záznam v registru řidičů, avšak je nutné doplnit, že správní orgán I. stupně v řízení o námitkách zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, neboť je na ně nutné nahlížet jako na správné a zákonné do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zruší (srov. rozsudky NSS ze dne 09.06.2016 č. j.: 6 As 233/2015-58 a dne 26.05.2016, č. j.: 5 As 168/2014-44).

16. Oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení, resp. příkazem na místě by mělo obsahovat všechny obligatorní náležitosti pokutového, resp. příkazového bloku s výjimkou podpisů. V takovém oznámení musí být přiměřeně uveden popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměra sankce, resp. správního trestu, přičemž je možné s ohledem na specifika blokového, resp. příkazního řízení přijmout i strohé a zkratkové formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta uložena (srov. rozsudek NSS ze dne 26.05.2016, č. j.: 7 As 63/2016-47 a ze dne 04.09.2012 č. j.: 7 As 94/2012-20). Oznámení o uložení pokuty založená ve spise jsou dostatečně přesná. Identifikují totiž žalobce jako přestupce, označují místo a čas spáchání přestupků, specifikují, jakého přestupkového jednání se žalobce dopustil, uvádí, k porušení jakého ustanovení zákona o silničním provozu tím došlo, a že mu za tato jednání byly uloženy pokuty.
17. Ne každé zpochybnění údajů v oznámení o uložení pokuty nutně vede k povinnosti správního orgánu vyžádat další důkazy prokazující skutečnosti zde uvedené (srov. rozsudky ze dne 24.08.2010 č. j.: 5 As 39/2010-76 a ze dne 04.01.2012 č. j.: 3 As 19/2011-74). Žalobce zpochybnil náležitosti pokutových, resp. příkazových bloků až v podaném odvolání, z čehož je zřejmé, že správní orgán I. stupně nebyl povinen takové bloky obstarávat, neboť již bylo vydáno meritorní rozhodnutí. Řízení o námitkách není sankčním správním řízením, a proto je na něho plně uplatnitelná zásada koncentrace řízení, kterou odvolatel nenaplnil. Řízení o námitkách je na rozdíl od přestupkového řízení ovládáno zásadou koncentrace řízení (viz rozsudek NSS č. j.: 8 As 186/2016 – 35).
18. Žalovaný po přezkoumání napadeného rozhodnutí a spisové dokumentace konstatoval, že řízení nebylo stíženo vadou, která by měla vliv na správnost či zákonnost vydaného rozhodnutí. Správní orgán I. stupně rozhodoval na základě relevantních podkladů, které jsou v rozhodnutí uvedeny, a také je u každého jednotlivého důkazu uvedena skutečnost, která z něj vyplývá, tedy příslušný počet zaznamenaných bodů a jednání, za které byl tento počet bodů udělen. Žalovaný má za prokázané, že právě žalobci byly záznamy bodů zaznamenány zcela v souladu se zákonem o silničním provozu, čímž dosáhl ke dni 17. 11. 2018 celkového a rozhodného počtu 12 bodů.

Posouzení věci soudem

19. Městský soud v Praze přezkoumal na základě žaloby napadené rozhodnutí z hlediska námitek v žalobě uvedených, neboť jejich rozsahem je soud vázán, při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů - dále jen „s.ř.s.“). Podle § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodl soud bez jednání, když účastníci

nevyjádřili s takovým postupem výslovný nesouhlas, má se tedy za to, že s rozhodnutím bez nařízení jednání souhlasí.

20. Podle § 123b odst. 1 zákona o silničním provozu řidiči motorového vozidla, kterému byl příslušným správním orgánem uložen správní trest za přestupek nebo za jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise, nebo mu byl uložen kázeňský trest za jednání mající znaky přestupku anebo mu byl soudem uložen trest za trestný čin nebo jehož trestní stíhání bylo podmíněně zastaveno nebo u něhož bylo rozhodnuto o podmíněném odložení podání návrhu na potrestání, a přestupek, jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise, jednání mající znaky přestupku anebo trestný čin, za který mu byl uložen trest nebo pro nějž bylo trestní řízení vedeno, spáchal jednáním zařazeným do bodového hodnocení, se zaznamená v registru řidičů stanovený počet bodů.
21. Podle § 123b odst. 2 zákona o silničním provozu záznam v registru řidičů provede příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností ke dni nabytí právní moci rozhodnutí o uložení správního trestu za přestupek nebo za jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise, rozhodnutí o uložení kázeňského trestu za jednání mající znaky přestupku anebo rozhodnutí, kterým se ukládá trest za trestný čin, nebo ke dni nabytí právní moci rozhodnutí o podmíněném odložení podání návrhu na potrestání nebo podmíněném zastavení trestního stíhání, a to nejpozději do 5 pracovních dnů ode dne, kdy mu bylo doručeno
- a) oznámení o uložení pokuty za přestupek příkazem na místě,
 - b) rozhodnutí o uložení správního trestu za přestupek nebo za jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise anebo rozhodnutí o uložení kázeňského trestu za jednání mající znaky přestupku, nebo
 - c) rozhodnutí, kterým byl uložen trest za trestný čin,
 - d) rozhodnutí o podmíněném odložení podání návrhu na potrestání nebo podmíněném zastavení trestního stíhání.
22. Soud považuje za důležité předně zdůraznit, že řízení o přestupku a řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru jsou dvě typově odlišná řízení, která se řídí jinými zásadami a která mají jiné procesní postupy. Ustálená judikatura správních soudů, z níž je třeba v nyní projednávané věci vycházet, důsledně rozlišuje na jedné straně řízení o jednotlivých přestupcích (v podobě blokového či standardního řízení o přestupku) dle zákona o přestupcích oproti řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů dle zákona o silničním provozu. Předměty těchto řízení jsou zcela odlišné. Příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností je v řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu ve smyslu § 123b odst. 1 a 2 zákona o silničním provozu), zda záznam v registru řidičů byl proveden v souladu s tímto podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá bodovému hodnocení v souladu s přílohou k zákonu o silničním provozu. Správní orgán v tomto řízení zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné, zákonné a nezměnitelné, a to až do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je (zásada presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci); k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9As 96/2008 - 44, rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22. 8. 2012, č. j. 11A

107/2011 – 31, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 6As 67/2013 – 16 (všechna zde citovaná rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz). Zpravidla tak již nelze uplatňovat námitky, které mohly být uplatněny v řízení o přestupku, či v přezkumu rozhodnutí o přestupku. Lze však argumentovat tím, že řidič přestupek vůbec nespáchal, přesto mu však byly v registru zaznamenány body, případně, že ke spáchání sice došlo, nicméně byl zaznamenán nesprávný počet bodů (rozsudek ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008 - 44).

23. K povaze oznámení policie o uložení pokuty za přestupek, a k jeho vlivu na provedení záznamu bodů, Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010 - 76, uvedl, že „(...)oznámení policie, na základě kterých je prováděno hodnocení dosaženého počtu bodů, jsou pouze úředním záznamem o tom, že byl spáchán přestupek a kdo jej spáchal, toto oznámení poskytuje správnímu orgánu určitou informaci o věci; nelze však z něj bez dalšího vycházet v případech, vyskytnou-li se v řízení pochybnosti o údajích zde zaznamenaných. K dokazování průběhu událostí popsaných v úředním záznamu je třeba v takovém případě vyžádat proto další důkazy prokazující skutečnosti zde uvedené.“ (.). Co se rozumí těmito pochybnostmi Nejvyšší správní soud upřesnil v rozsudku ze dne 4. 1. 2012, č. j. 3 As 19/2011 – 74 následovně: „Nejvyšší správní soud však dále zdůrazňuje, že tyto závěry nelze chápat tak, že ke zpochybnění údajů oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení, které zakládá povinnost správního orgánu vyžádat další důkazy prokazující skutečnosti zde uvedené, dochází vždy, když řidič namítne, že přestupek nespáchal nebo že si jej není vědom. Je totiž třeba rozlišit případy, kdy řidič pouze uvede, že se přestupku nedopustil, a případy, kdy současně uvede skutečnosti konkretizující toto tvrzení, např. že se v době údajného spáchání přestupku nacházel v jiném místě nebo že v tuto dobu vozidlo neřídil, případně svá tvrzení podloží navrženými důkazy. Správní orgán vedle těchto tvrzení řidiče současně posuzuje i kvalitu oznámení z toho hlediska, jaké množství údajů prokazujících spáchání přestupku konkrétním řidičem obsahuje.“ Konečně Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18. 3. 2015, čj. 1 As 1/2015-33 uvedl: „(...) správní orgán má za povinnost opatřit další důkazy o tom, že byl spáchán přestupek dle popisu v oznámení, pouze vyskytnou-li se pochybnosti, že řidič přestupek spáchal. Tyto pochybnosti mohou vyvstat na základě řidičových konkrétních či podložených tvrzení, nebo na základě pochybností pramenících z kvality oznámení o uložení blokové pokuty.“ Judikatura přitom označila za nedostatečné například takové oznámení o uložení pokutě v blokovém řízení, které se týkalo přestupku spáchaného jiného dne než přestupek, který měl být v bodovém systému evidován (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, čj. 5 As 39/2010 - 82), nebo z něhož nelze spolehlivě zjistit, jakého přestupku se měl řidič dopustit (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2012, čj. 5 As 118/2011 - 103).
24. Žalobce nejprve namítl, že žalovaný nerespektoval odvolací důvody, nezabýval se jednotlivými důkazními prostředky, zejména vytkl žalovanému, že zcela ignoroval rozhodování jiných odvolacích správních orgánů ve věcech shodných a významně tak narušil právní jistotu účastníka řízení. Konkrétně žalobce namítl, že odvolací správní orgán zcela ignoroval předložené důkazní prostředky, když přílohou doplněného odvolání bylo i rozhodnutí odvolacího správního orgánu (Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014), vydané ve věci shodné, tedy ve věci odvolání proti rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče. Z tohoto rozhodnutí je zcela zřejmé, že je běžnou praxí odvolacího správního orgánu posuzovat i jednotlivé podklady, tedy rozhodnutí, na základě nichž měly být zaznamenány body do bodového hodnocení z hlediska jejich způsobilosti

pro provedení záznam bodů v bodovém hodnocení řidiče. Uvedenou námitku soud shledal nedůvodnou. Řízení o námitkách, o které se jedná v posuzované věci, není řízením, ve kterém by se posuzovaly jednotlivé přestupky, jichž se žalobce dopustil, a v důsledku nichž mu byly přičítány body v bodovém hodnocení. K provedení záznamu v registru podle § 123b odst. 1 a 2 zákona o provozu na pozemních komunikacích je naopak rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu potřeba jako podklad a řízení o přestupku tak předchází řízení o námitkách proti záznamu bodů. Z toho vyplývá i výše zmíněná konstantní judikatura správních soudů týkající se možnosti přezkumu v rámci řízení o námitkách. Podle této judikatury je správní orgán rozhodující v řízení o námitkách proti provedenému záznamu oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam, zda byl záznam proveden v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá v příloze k zákonu obsaženému bodovému hodnocení jednání (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9As 96/2008 – 44, či ze dne 4. 12. 2013, č. j. 6As 67/2013 - 16). Na tomto přístupu nemění nic ani usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č.j. 6As 114/2014-55, v němž soud konstatoval, že záznam stanoveného počtu bodů v registru řidičů podle § 123b odst. 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích, je „trestem“ ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod a čl. 7 odst. 1 věty druhé Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

25. Soud dále uvádí, že k problematice rozhodnutí vydávaných v blokovém řízení se komplexně vyjádřil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 12. března 2013, č. j. 1 As 21/2010-65. Rozšířený senát NSS v usnesení potvrdil ustálenou judikaturu správních soudů, dle které je blokové řízení o přestupku specifickým druhem správního řízení, jehož výsledkem je vydání rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Rozšířený senát výslovně v usnesení uvedl: *„Možnosti zajištění dalších důkazních prostředků nezbytných pro pozdější dokazování před správním orgánem a následného zjišťování skutkového a právního stavu věci v běžném správním řízení se však obviněný z přestupku vzdává udělením souhlasu s uložením pokuty v blokovém řízení. Tímto souhlasem obviněný z přestupku akceptuje skutková zjištění a z nich vyplývající závěry o spáchání přestupku, o jeho právní kvalifikaci a o nedostatečnosti jeho vyřízení domluvou, které byly učiněny v blokovém řízení. V důsledku toho pak nabývají závěry orgánu oprávněného ukládat a vybírat pokuty v blokovém řízení charakteru nesporných zjištění, která tvoří podklad pro uložení sankce. Ochota obviněného zaplatit pokutu v blokovém řízení tedy nepředstavuje pouhou jednu z kumulativních podmínek tohoto řízení, nýbrž přímo jeho podmínku sine qua non, při jejímž splnění se navíc bez dalšího vychází z toho, že je přestupek spolehlivě zjištěn a nestačí jej vyřídit domluvou, a že jsou tak splněny všechny podmínky pro uložení pokuty v blokovém řízení stanovené v § 84 odst. 1 zákona o přestupcích.(...) s ohledem na zásadu vigilantibus iura (nechť si každý střeží svá práva) je nutné vycházet z toho, že obviněný z přestupku se souhlasem s uložením pokuty v blokovém řízení dobrovolně vzdal důkladnějšího zjišťování skutkového stavu věci v rámci běžného řízení o přestupku, a proto se této možnosti nemůže dovolávat v řízení o obnově.“*
26. Jestliže nyní žalobce nesouhlasí se skutkovými závěry a právním posouzením, nebo jinými náležitostmi pokutových bloků, nelze tyto skutečnosti úspěšně uplatňovat v řízení o námitkách s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, neboť směřují proti pravomocným rozhodnutím vydaným jiným (přestupkovým) orgánem v jiném řízení. Tato tvrzení by bylo možné uplatnit v opravných prostředcích směřujících přímo proti rozhodnutím vydaným v blokovém řízení, jakkoliv je tato možnost z povahy rozhodování

v blokovém řízení velmi limitována. Správnímu orgánu příslušnému k řízení o námitkách proti záznamu bodů do registru řidičů nepřísluší přezkum skutkového stavu a právní kvalifikace rozhodnutí vydaného v blokovém řízení či jeho případná změna.

27. Obecné námitky žalobce směřující spíše do formy pokutového bloku nemají takovou váhu, aby daly za vznik pochybnostem o tom, že žalobce přestupek spáchal v souladu s výše uvedenou judikaturou Nejvyššího správního soudu (rozsudek NSS ze dne 18. 3. 2015, č.j. 1 As 1/2015-33, rozsudek ze dne 4. 1. 2012, č. j. 3 As 19/2011 – 74). Žalobce tedy své námitky opřel jen o nekonkrétní důvod, jenž ničím dalším argumentačně, natož důkazně nepodpořil. Soud zdůrazňuje, že ani sám žalobce spáchání jednotlivých přestupků nijak nezpochybňoval, nepopíral ani skutečnost, že by pokutové bloky nepodepsal, a svou procesní obranu založil toliko na nevěrohodném rozporování některých údajů v pokutových blocích uvedených, a to pro jejich tvrzenou nečitelnost či absenci, nebo určitou, dále nespecifikovanou zkratkovitost, když v žalobě současně jen postupně a s pramalými změnami v textu kopíroval předmětné pasáže k popisu paušálně uváděných nedokonalostí jednoho pokutového bloku za druhým, konče tím, že byl nečitelný podpis. Z takového postupu je zcela zřejmá účelovost takto vedené žalobní argumentace. Také žalovaný ve svém vyjádření k žalobě upozornil na značný počet případů, v nichž tentýž právní zástupce používá jednotného vzoru žaloby, ať už se na případ hodí či nikoliv, čili jedná bez zřejmé individualizace a konkretizace směrem ke konkrétnímu klientovi, jehož zájmy zastupuje. Takto komponovanou žalobní argumentaci nelze podle přesvědčení soudu akceptovat. K námitkám na formální nedostatky pokutových bloků se vyjádřil také Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 7. 2018, č.j. 10 As 141/2018-40, ve kterém uvedl, že: *„Při zohlednění specifík blokového řízení je však možno přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, jak vyžaduje § 85 odst. 4 zákona o přestupcích. Podstatné je, aby konkrétní jednání konkrétní osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním.“* Otázkou náležitostí pokutového bloku ve vztahu k jeho způsobilosti být podkladem pro záznam bodů se správní soudy již opakovaně zabývaly (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2012, č.j. 7 As 94/2012 - 20 či rozsudek téhož soudu ze dne 16. 3. 2016, č.j. 1 As 267/2015 – 38). Přitom soudy jednoznačně dospěly k závěru, že ne každý formální či obsahový nedostatek bloku způsobuje jeho nezpůsobilost být podkladem pro záznam bodů. S ohledem na již uvedené soud konstatuje, že správní orgány správně posoudily podání žalobce tak, že vyhodnotily, že v daném konkrétním případě neměly povinnost v daném řízení opatřovat další důkazy.
28. Žalobce namítal, že nebyla naplněna zásada legitimního očekávání, podle které by měly správní orgány rozhodovat shodně. Ohledně této námitky soud uvádí, že zásada legitimního očekávání jako zásada oprávněné důvěry v právo a právní řád nezaručuje účastníkům řízení nárok na to, aby správní orgán v jejich případě rozhodl určitým způsobem či dokonce v jejich prospěch, pouze znamená, že je třeba, aby správní orgány rozhodovaly způsobem předvídatelným, avšak vždy po pečlivém zjištění konkrétního skutkového stavu věci, z něhož vyvodí závěry a tyto závěry odůvodní tak, aby obstály z hlediska požadavků správního řádu. To v dané věci bylo splněno. Proto soud ani tuto námitku nepovažuje za důvodnou. Tato zásada tedy neznamená, že by měly být všechny příslušné správní orgány v celé České republice zavázány postupovat zcela unifikovaně, zvláště nejsou-li ve vzájemném hierarchickém vztahu. Nadto námitka žalobce je pouze obecného charakteru s odkazem na konkrétní rozhodnutí, ale nezohledňuje konkrétní skutkové okolnosti obou případů. Jak soud rozebral výše, správní orgány se ve zde

dotčeném případě neodchýlily ani od zákonných požadavků, ani od ustálené rozhodovací praxe.

29. Nadto soud zdůrazňuje, že právní zástupce žalobce argumentuje rozhodnutím Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014 a legitimním očekáváním stejného postupu, když sám si musí být vědom, jaká v dané problematice existuje ustálení správní praxe. Jak soud uvedl již výše, JUDr. Radkem Bechyně podává v zastoupení klientů opakovaně žaloby prakticky totožného znění se stejnou argumentací. O těchto žalobách již bylo správními soudy opakovaně rozhodováno a soudy se vyjadřovaly i k této námitce legitimního očekávání a ustálené praxi, v odůvodnění opakovaně soudy odkazují také na relevantní ustálenou judikaturu, která praxi odráží.
30. Závěrem tedy soud shrnuje, že správní orgán má za povinnost opatřit další důkazy o tom, že byl spáchán přestupek dle popisu v oznámení, pouze vyskytnou-li se pochybnosti, že řidič přestupek spáchal. Tyto pochybnosti mohou vyvstat na základě řidičových konkrétních a podložených tvrzení, nebo na základě pochybností pramenících z kvality oznámení o uložení blokové pokuty. O vině za přestupek, na základě kterého dochází k záznamu bodů, bylo již v řízení o tomto přestupku rozhodnuto. Následný záznam bodů je pouze evidenční úkon, při němž již vina za přestupek není předmětem řízení. Naopak zde stačí pouze prokázat, že přestupek popsany v oznámení je způsobilým podkladem k zápisu bodů do registru konkrétního řidiče. K tomuto účelu je nezpochybněné oznámení o uložení pokuty za přestupek obsahující jeho identifikaci dostačující (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2015, čj. 1 As 1/2015-33). Argumentace žalobce v námitkách proti bodovému záznamu i v žalobě nedokázala oznámení o uložení blokové pokuty zpochybnit. Ani samotná oznámení o uložení blokové pokuty žádné pochybnosti o tom, že žalobce spáchal předmětné přestupky, nevzbuzují. Soud naopak oznámení považuje za dostatečně průkazná, jelikož identifikují žalobce jakožto přestupce, a následně konkretizují čeho, kdy a kde se dopustil. Obsahují dostatek údajů prokazujících, že se vymezený přestupek stal a že se ho dopustil právě žalobce. Žalobce žádným svým tvrzením údaje obsažené v oznámení nezpochybnil. Ve správním řízení pochybnosti o údajích obsažených v oznámení nevyvstaly. Správní orgány proto neměly povinnost opatřovat další důkazy. Správní orgány svým postupem neporušily ani zásadu legitimního očekávání. Je sice pravdou, že se žalovaný podrobněji nezabýval žalobcem předloženým rozhodnutím Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, ale odkázal v tomto směru na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (které na straně 4-5 ve vztahu k této konkrétní námitce citoval), který se s totožným argumentem žalobce již zabýval. Soud proto žalobu s ohledem na výše uvedené podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
31. Výrok o nákladech v řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému správnímu orgánu náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 5. listopadu 2020

JUDr. Hana Veberová v. r.
předsedkyně senátu